

Arrest

nr. 267 551 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat C. DESENFANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, G. B., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Lor, afkomstig uit Shooshtar en bent u Iraans staatsburger. U bent getrouwd met A., M. (...) (O.V. (...)) en samen hebben jullie twee kinderen, Mi. (...) & Ma. B. (...). Mi. (...) verblijft in Iran, terwijl Ma. (...) mee naar België kwam met jullie. In Iran was u tewerkgesteld als leerkracht op een lagere school.

U kwam voor het eerst in aanraking met het christendom tijdens een vakantie met uw gezin in 1390 (2011-2012, Gregoriaanse kalender) waar u de Gregorykerk in Hamadan bezocht met uw zoon. Uw

vrouw en dochter bleven in het hotel. Uw vrouw was al langere tijd ernstig ziek. In 1386 (2007-2008) werd er borstkanker bij haar geconstateerd. De artsen konden het haar enkel zo comfortabel mogelijk maken voor de tijd die haar nog restte. Sinds de diagnose begon u zich meer bezig te houden met religie. Zo ging u op pelgrimstocht en bedevaart om te bidden voor uw vrouw. Voor u was dit logisch want u kwam uit een gelovig gezin. U preees God, maar vroeg ook voor uw vrouw haar herstel. Wat u ook deed, uw vrouw werd maar niet beter. Tot uw kerkbezoek in Hamadan waar u aan ook aan Christus vroeg om uw vrouw te genezen. Niet lang daarna begon uw vrouw ook te genezen. Dit kon u niet los zien van elkaar.

In ordibehest 1395 (april-mei 2016) stond u voor de klas, klaar voor de eindexamens van het schooljaar. De moeder van één van uw leerlingen E. (...) kwam tijdens de pauze vragen of u voor het vak Koranleer geen vragen kon stellen over de Bijbel in plaats van over de Koran aangezien zij thuis geen Koran lezen. U wou dit wel doen, maar antwoordde haar dat u geen kennis had over de Bijbel. Na de pauze riep u E. (...) naar voren en vroeg hem naar de mirakels van Jezus Christus. Toen klopte de moeder van E. (...) op de deur en gaf zij u discreet de Bijbel. U zocht het verhaal over de mirakels en las nog twee andere verhalen voor aan uw leerlingen. Toen de leerlingen terug naar de speelplaats waren kwam de moeder van E. (...) terug binnen. U vroeg haar of u het boek mocht bijhouden voor één dag en ze gaf het u cadeau. De dagen erna las u in de Bijbel. De zaterdag tijdens het eerste lesuur moest u zich gaan melden bij het bestuur waar u terechtgewezen werd wegens uw Bijbellessen. Blijkbaar had het bestuur verschillende klachten ontvangen van boze ouders. U probeerde uit te leggen dat u niet wou preken en vertelde het hele verhaal. U moest uw verklaring op papier zetten waarbij u verklaarde niet meer van het lesplan te zullen afwijken en het niet de bedoeling was te preken. Het bestuur vroeg u ook wat u met de Bijbel had gedaan waarop u loog en vertelde het terug te hebben gegeven aan de moeder van E. (...). De volgende ochtend kwam u aan op school en werd u op de parking in een auto geduwd. Na een autorit van 20 minuten werd u naar een kelderruimte gebracht waar er u gevraagd werd om uw gsm, riem en portefeuille af te geven. U kreeg klappen en u werd ondervraagd. Ze vroegen u hoe lang u al aan het prediken was tegen de kinderen, welke huiskerk u bezocht en wie uw handlangers waren. Ze vonden op uw gsm een foto van jullie in de kerk in Hamadan en ook een foto van jullie in de auto met een kruisteken. Er volgden nog meer schoppen en slagen. U kreeg ook een vuist in uw gezicht waarbij uw lip scheurde en tand afbrak. U raakte buiten bewustzijn. Uiteindelijk kreeg u terug een zak over uw hoofd en werd u terug in de wagen geplaatst, waarna ze u er uit gooiden bij het Asadiplein. Het was 5.30-6 uur 's morgens toen u thuiskwam en het verhaal tegen uw vrouw deed. U kreeg te horen van de school dat uw bevoegdheid werd ingetrokken en u niet langer voor de klas mocht staan. U werd overgeplaatst naar een andere school waar u enkel administratieve taken mocht uitvoeren. U was zodanig getraumatiseerd dat u het boek niet meer durfde lezen en het weg legde. Pas in 1396 (2017-2018) begon u weer te lezen. U vond dat de klappen niet voor niks moesten zijn, dus las u verder in de Bijbel. U was verliefd geworden op het feit dat er nergens haat werd gepredikt. Er was alleen compassie, vrede en verdraagzaamheid.

Jullie vertrokken op 12.01.1398 (01.04.2019) op reis naar Spanje, waarna jullie familie kwamen bezoeken in België. Het was de bedoeling dat jullie op 27.01.1398 (16.04.2019) zouden terugvliegen naar Iran. Echter werd u op de hoogte gebracht door uw zoon dat er een huiszoeking plaatsgevonden had bij jullie thuis op 23.01.1398 (12.04.2019). De computer en laptop waren weg, net zoals de Bijbel. U vroeg uw zoon mevrouw Mo. (...), de directrice van de school te contacteren, want in uw kantoor lag nog een flashdrive met een audiobijbel. Toen u neerlegde belde mevrouw Mo. (...) u zelf al om te laten weten dat agenten waren langs geweest en ze uw lade hebben opgemaakt en uw spullen hebben meegenomen.

Op 25.01.1398 (14.04.2019) ging u voor het eerst naar de kerk in België. Dit ziet u ook als het moment dat u zich volledig bekeerde tot het christendom. Op 17.04.2019 dienden jullie een verzoek in om internationale bescherming. Op 13.09.2020 werd u samen met uw vrouw en dochter gedoopt bij H. N. (...) thuis.

Bij terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf wegens uw bekering naar het christendom (CGVS p. 7).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden jullie drie originele paspoorten voor, kopieën van twee shenasnamehs, kopieën van twee mellikaarten, kopieën van twee diploma's, een kopie van een certificaat vroedkunde, drie attesten van priester T. H. (...) van de Red Rocks Church, foto's van de Red Rocks Church, een attest van de Iraanse kerk te Brussel, een foto met priester D. R. (...), een kopie van de vliegtuigtickets, drie kopieën van doopcertificaten van de Red Rocks Church, een kopie van uw personeelskaart van de school, een bedankbrief van het opvangcentrum waarin staat vermeld dat M. (...) mondmaskers heeft helpen maken, een kopie van het medisch dossier van M. (...) i.v.m. de borstkanker, een kopie van het medisch dossier van jullie zoon, een kopie van twee brieven die volgens u melden dat u niet langer geniet van de voorwaarden en loon van de school, een kopie van een herinnering wanneer de examens van jullie dochter Ma. (...) plaats vinden, een foto waarbij jullie in de auto zitten met een kruisteken aan de spiegel en een foto van u in de Gregorykerk in Hamadan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf wegens uw bekering naar het christendom (CGVS p. 7).

Hier kan omwille van onderstaande redenen echter geen geloof aan gehecht worden. Vooreerst verklaart u dat u zich sinds 25.01.1398 (14.04.2019), met name de eerste keer dat u naar de kerk in België ging, als een bekeerd Christen beschouwt (CGVS, p. 4). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat het erg merkwaardig is dat u hier over geen woord repte tijdens uw eerste gesprek op de DVZ. Dit gesprek vond plaats op 20.05.2019 en daar gaf u aan dat u een sjjiitische moslim bent (verklaring DVZ, vraag 9 d.d. 20.05.2019). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit verklaarde tijdens het gesprek op de DVZ, kunt u enkel antwoorden dat u de vraag niet goed begrepen had toen (CGVS, p. 23). U dacht dat ze uw religie in Iran bedoelden en aangezien u zich nog niet echt bekeerd had toen u Iran verliet, had u gezegd sjjiitische moslim (CGVS, p. 23). Dit antwoord volstaat echter niet. Het gesprek vond plaats na uw bekering. Daarnaast werd het verslag aan u voorgelezen in het Farsi en u plaatste uw handtekening onder de verklaring. Uw vrouw daarentegen antwoordt dat jullie op dat moment nog niet officieel bekeerd waren en ook nog niet gedoopt waren en op dat moment jullie beide nog moslims waren (CGVS M. (...), p. 12). Wanneer aan uw vrouw wordt uitgelegd dat dit gesprek dateert na de bekering van haar man, vermoedt ze dat het misschien komt omdat u nog niet gedoopt was en het misschien daardoor kwam (CGVS M. (...), p. 12). Echter mag er van u verwacht worden dat u uw bekering aanhaalt op het moment dat u in het kader van een verzoek tot internationale bescherming gehoord wordt, in het bijzonder omdat er tijdens het gesprek op de DVZ expliciet naar uw religieuze overtuiging gevraagd werd. Dat u daar uw bekering niet aanhaalt doet ernstig twijfelen aan de door u voorgehouden bekering.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt om uw bekeringstraject naar het christendom aannemelijk te maken. U legt in dit verband namelijk verschillende onaannemelijke verklaringen af. Zo verklaart u eerst dat u vroeger een praktiserende moslim was (CGVS, p. 8). U geloofde oprecht in het gebed en omwille van uw vrouw haar diagnose ging u op pelgrimstocht en bedevaart. U sprak met verschillende imams en bent alle moskeeën afgegaan in de hoop dat het uw vrouw zou beter maken (CGVS, p. 8). U was zo radeloos dat u ook tijdens een bezoek aan de stad Hamadan in 1390 (2011-2012) aan Jezus Christus vroeg om uw vrouw te genezen en uiteindelijk begon ze ook te genezen (CGVS, p. 8). U kon dit niet los zien van elkaar en verklaart dat dit het vertrekpunt was van uw bedenkingen (CGVS, p. 8). Wanneer u wordt gevraagd waarom u uw geloof zo snel verloochende en bad tot een andere godsdienst verduidelijkt u dat u op dat moment bad tot Christus, de profeet van de islam, zodat deze kon vragen aan God om uw vrouw te kunnen sparen (CGVS, p. 9). Hoe u dit dan vervolgens linkt met het moment dat u bedenkingen kreeg bij de islam, blijft onduidelijk, aangezien uw ervaring nog steeds gelinkt was met de islam en u bad tot Christus de profeet van in de islam.

Vervolgens haalt u aan dat u opnieuw in contact kwam met het christendom op school. Eind ordibehest 1395 (mei 2016), tijdens de examenperiode, vroeg een moeder u om in plaats van het examen Koranleer, of u vragen zou kunnen stellen aan haar zoon E. (...) over het christendom en de Bijbel (CGVS, p. 10). U stemde in en vroeg in de klas over de mirakels van Jezus. Wanneer u gevraagd wordt waarom u zomaar inging op de vraag van de moeder en in de klas vragen stelde over de Bijbel en zelfs uit de Bijbel voorlas, antwoordt u dat u het gevoel had iets terug te moeten doen want Christus had u ooit geholpen (CGVS, p. 12). U dacht er niet teveel over na en wou een blijk van waardering geven (CGVS, p. 12). Dat u, als leerkracht die 26 jaar ervaring heeft, veronderstelt dat er geen gevolgen zouden worden gegeven aan het feit dat u de Bijbel gebruikt in een les Koranleer is onaannemelijk. Ook uw verklaring dat u iets wou terug doen en Christus waarderen, is ongeloofwaardig. Vijf jaar lang zocht u geen enkele toenadering tot het christendom om dan plots het examen Koranleer aan te passen voor een leerling en voor te lezen uit de Bijbel voor een volle klas, leerlingen van wie u wist dat ze vrij religieuze ouders hadden (CGVS, p. 11). U was op de hoogte dat op de basisschool Koranleer voor alle leerlingen een verplicht vak is, zelfs voor de christelijke kinderen (CGVS, p. 12). Toch maakt u zomaar een uitzondering omdat een moeder het vlak voor het examen vraagt en vervalst u het examenformulier

(CGVS, p. 12). Wat u daarna doet is ook op zijn minst gezegd opmerkelijk. U vraagt aan de moeder van E. (...) of u de Bijbel mag bijhouden, u liegt tegen het bestuur van de school dat u de Bijbel hebt teruggegeven en begint in de Bijbel te lezen (CGVS, p. 10-12). Dat uw interesse in het christendom geprikkeld werd door het zien van de Bijbel en de twee verhalen die u voorlas in de les, zonder enige echte voorkennis, is opvallend. Bovendien strookt deze houding niet met uw intrinsieke motivatie om iets terug te doen voor Christus, aangezien u vijf jaar lang geen toenadering zocht tot het christendom. Dat u daarnaast omtrent uw ideologie of de God waarin u geloofde die u van kindsbeen af leerde kennen plots achterwege laat en dat u louter door het zien van een Bijbel, uw ideologie bijstelt en de Bijbel begint te lezen, overtuigt niet.

Uw verklaring dat de Bijbel alleen over liefde, vrede, compassie en verdraagzaamheid gaat is weinig ernstig (CGVS, p. 16). Zoals blijkt uit de toegevoegde informatie bevat de Bijbel eveneens talrijke verhalen waarin gewelddaden door of in naam van god een belangrijke rol spelen. Indien u zich daadwerkelijk de Bijbel eigen heeft gemaakt met de intentie dit geloof werkelijk te begrijpen en te beleven kan er van u verwacht worden dat u zich kritisch opstelt en dat u deze ongerijmdheid opmerkt en naar opheldering zoekt. Uw houding waarbij u alles van het christendom mooi vindt verbergt dan ook geenszins een werkelijke interesse in uw nieuwe geloof (CGVS, p. 16). Dat u daarnaast als leraar die jarenlang ook onderwijs gaf over de islam en Koranleer, geen enkel voorbeeld kan aanhalen van liefde, vrede, compassie en verdraagzaamheid in de Koran is niet serieus en raakt kant nog wal (CGVS, p. 16). Dat er nergens compassie en liefde te vinden zou zijn in de islam, maakt het nog vreemder dat u in tijde van uw vrouw' s ziekte, u allerlei moskeeën bezocht, met imams ging praten, op bedevaart ging en bad voor uw vrouw.

Alsook is het opmerkelijk dat u besloot een flashdrive met audiobestanden en filmpjes over het christendom op school te bewaren (CGVS, p. 7). Vooreerst werd u volgens uw verklaringen op het matje geroepen door het bestuur wegens het voorlezen van de Bijbel. Vervolgens werd u gearresteerd op de parking van de school door het Ettelaat en werd u uit uw functie gezet en overgeplaatst. Uiteindelijk mag u terug aan het werk op uw school onder het toezicht van een andere directrice. U verklaart dat de directrice van de school mevrouw Mo. (...) een streng en autoritair persoon is (CGVS, p. 17). U vertelt ook dat de heer S. (...), de onderdirecteur, altijd aan het samenwerken was met de Basij en hoe iedereen daarvan op de hoogte was. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw ondoordachte actie verklaart u dat er inmiddels twee à drie jaar voorbij zijn gegaan en dit uw persoonlijke lade was (CGVS, p. 18). Opnieuw had u het risico niet goed ingeschat (CGVS, p. 18). Wanneer er opgemerkt wordt dat het inderdaad wel bizar is dat de agenten na drie jaar plots uw woning binnenvallen en uw lade op school onderzoeken, antwoordt u dat het wel door meneer S. (...) moet zijn die hogerop wou komen en hij nu ook directeur is geworden (CGVS, p. 19). Wanneer er u wordt gevraagd waarom u dan een audiobijbel zou bewaren op school in de lade waar meneer S. (...) de sleutel van heeft, terwijl hij gekend staat voor zijn opportunistisch karakter, antwoordt u dat jullie meer dan 10 jaar collega's waren, jullie het goed met elkaar konden vinden en dat u nooit had verwacht dat hij u onder de bus zou gooien (CGVS, p. 19). Dat u beslist deze bestanden te bewaren in een lade waar meneer S. (...) de sleutel van heeft, op de school waar u reeds terecht werd gewezen, lijkt wel heel ondoordacht en bijgevolg ongeloofwaardig. Daarenboven stelt u dat ze de lade hebben opengemaakt omdat u niet bent teruggekeerd naar Iran en ze zo wel uw lades moesten leegmaken (CGVS, p. 7). Het is wel vreemd dat de school zomaar uw lade heeft opgemaakt en de autoriteiten gecontacteerd terwijl u de school op de hoogte hebt gebracht dat u nog twee weken extra verlof zou opnemen alvorens u terug kwam (CGVS, p. 7). U werd ook reeds gecontacteerd door mevrouw Mo. (...) op 23.01.1397 (12.04.2019) terwijl de school wist dat u ging terugkeren op 27.01.1398 (14.04.2019) (CGVS, p. 18). Dat zij zomaar dan uw lade moesten leegmaken omdat u niet bent teruggekeerd kan niet kloppen. Deze vaststellingen zetten uw geloofwaardigheid op de helling.

Ook over de inval in jullie woning blijven bepaalde aspecten inconsistent. Zo verklaarde uw vrouw d.d. 09.01.2020 op de DVZ dat tijdens de huiszoeking agenten uw laptop in beslag hebben genomen (Vragenlijst CGVS, vraag 5).

Op deze laptop stonden volgens uw vrouw haar verklaring video's en foto's van u die in de kerk zijn opgenomen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Aangezien u slechts éénmalig een kerk bezocht en het de Gregorykerk in Hamadan was in 1390 en volgens uw verklaringen de autoriteiten reeds op de hoogte waren van dit bezoek aangezien ze een foto hadden gevonden op uw gsm tijdens uw arrestatie (CGVS, p. 8, 12-13) is het wel bizar dat ze daardoor er opnieuw vanuit zouden gaan dat u interesse hebt in het christendom. U bezocht de Gregorykerk in Hamadan ruim 13 jaar geleden en het is een openbare kerk toegankelijk voor iedereen, ook voor moslims (CGVS, p. 9). Uw vrouw haalde toen nergens aan dat er ook een Bijbel werd gevonden en dat er op uw computer foto's en filmpjes van Christus staat. Ook u verklaarde tijdens het gesprek op de DVZ dat op de laptop foto's en video's stonden die in de kerk genomen waren (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Echter verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud dat er ook nog foto's en filmpjes van Christus te zien zijn op die laptop (CGVS, p. 18). Ook deze vaststelling

komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Over het kruis dat in uw auto hing verklaart u zelf dat er van zo'n kruis niet zo'n probleem wordt gemaakt (CGVS, p. 14). Net zoals rozenkransen en armbandjes, is ook een kruis een accessoire en lopen er veel jongeren met zoiets rond hun nek (CGVS, p. 14). Er kan dus ook niet verwacht worden dat u wegens dat kruis problemen zou gekend hebben.

Op basis van het geheel van hierboven aangehaalde argumenten moet er besloten worden dat er aan uw bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht ondermijnt bovendien volledig het geloof in jullie oprecht religieus engagement na aankomst in België, ter staving waarvan jullie drie attesten van de Red Rocks church en een attest van de Iraanse kerk te Brussel neerlegt, drie doopcertificaten en verschillende foto's. Zo vermeldt de Red Rocks Church dat jullie sinds juli 2019 daar naar de kerk gaan en de Iraanse kerk te Brussel vermeldt dat jullie één keer zijn geweest op 9 juni 2019. Gezien deze kerkbezoeken van u en uw echtgenote een voortzetting zijn van jullie ongeloofwaardige bekering in Iran moet er besloten worden dat jullie omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief zijn in een kerk. Dat jullie af en toe naar de kerk gaan en onlangs gedoopt zijn toont op zich immers de oprechtheid van jullie bekering niet aan, noch kan er aangenomen worden dat jullie louter omwille van jullie kerkgang in België als bekeerling zullen beschouwd worden bij terugkeer naar Iran. Daarnaast moet er ook opgemerkt worden dat bij de vraag wat jullie tijdens de coronaperiode hebben gedaan u verklaart het boek te lezen met jullie drie (CGVS, p. 21). Gevraagd of u ook deelnam aan online lessen verklaart u dat u niet zo thuis bent in moderne technologie en applicaties, maar als u toevallig bij andere Iraniërs bent die dat volgen, u ook mee volgt, maar dat dat heel weinig voorkomt (CGVS, p. 21). Dat u niet vaker afspreekt met de andere Iraniërs om de online kerkvieringen te volgen of hulp vraagt aan uw bijna 20-jarige dochter, getuigt niet van veel interesse in de godsdienst. Dat u en uw vrouw omwille van opportunistische reden actief zijn in de kerk wordt verder versterkt door jullie eigen verklaringen. Zo stelt u dat u op de hoogte werd gebracht van de inval van de Iraanse autoriteiten op 23.01.1398 (12.04.2019) (CGVS, p. 18). Twee dagen later bevinden jullie zich al in een kerk en beschouwt u dit ook als het moment van uw bekering wegens het groepsgebed dat u als episch beschrijft (CGVS, p. 19). Dat jullie zo snel na dat telefoontje in contact komen met 'nonkel H. (...)' die jullie naar de kerk brengt, doet vragen rijzen. Ook moet er opgemerkt worden dat het wel vreemd is dat het doopcertificaat van de Red Rocks Church vermeldt dat jullie locatie van het doopsel de Red Rocks Church is op de Campus Brussel, terwijl volgens uw verklaringen jullie gedoopt zijn in het huis van nonkel H. (...) in Waterloo in een luchtbadje (CGVS, p. 5).

Over de brieven die u voorlegt betreffende uw werk, waar u over vermeldt dat deze aantonen dat u niet langer geniet van de voordelen en loon op de school, moet er vastgesteld worden dat verschillende delen op deze brief als onleesbaar werden beschouwd door de vertaler. Toch kon er worden opgemerkt dat de brieven spreken over ongerechtvaardigde of onwettige afwezigheid. Deze brieven hebben als afgiftedatum 16.07.2019 en invoerdatum 05.04.2019, wat dus gewoon stelt dat u wegens uw onwettige afwezigheid niet langer geniet van de voordelen van uw job. Wat op het eerste zicht logisch is, want u keerde niet terug naar Iran en bleef in België wat er toe leidde dat u uw job als leerkracht in Iran niet langer uitvoerde. Nergens valt af te leiden uit deze brief dat u in aanraking kwam met het christendom of gestraft bent wegens religieuze feiten.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De overige voorgelegde documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Jullie identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door jullie paspoorten, kopies van jullie shenasnamehs, jullie melikaarten, staan immers niet ter discussie. De diploma's en certificaten bevestigen de studies van uw vrouw. Ook uw personeelskaart en brieven betreffende het werk tonen aan dat u tewerkgesteld bent geweest als leerkracht zonder dat ze uw verklaringen over uw bekering kunnen onderschrijven. De medische attesten van uw vrouw en zoon betreft de vastgestelde borstkanker van uw vrouw en de ziekenhuisonderzoeken van uw zoon. Geen van deze attesten heeft bewijskracht inzake uw asielmotieven, net zoals de herinnering aan de examens van uw dochter. De foto in de kerk in Hamadan toont aan dat u die plaats ooit heeft bezocht en de foto met het kruisteken in de auto toont aan dat u op een gegeven moment een kruisteken in de auto had hangen. Ook dit bevestigt niet uw contacten met het christendom in Iran, uw bekering of de vervolgingsfeiten.

Tot besluit dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek van uw echtgenote A., M. (...) (O.V. (...)) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, M. A., zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de *“algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de *“algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for*

Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Iran de doodstraf vrezen wegens hun bekering naar het christendom (administratief dossier, stuk 4, 'deel CGVS', notities CGVS man, p. 7 en notities CGVS vrouw, p. 5). Eerste verzoekende partij kreeg in Iran interesse in het christendom (notities CGVS man, p. 4). Sinds 25.01.1398 (14.04.2019), met name de eerste keer dat zij naar de kerk in België ging, beschouwt zij zich als een bekeerd christen (notities CGVS man, p. 4). Tweede verzoekende partij was aanvankelijk niet echt geïnteresseerd in het christendom, maar leerde na haar aankomst in België het christendom beter kennen en voelt zich christen sinds 30 juni 2019 (notities CGVS vrouw, p. 6 en 7).

2.2.6. De Raad duidt er vooreerst op dat in de bestreden beslissingen uitgebreid wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de geloofsactiviteiten van eerste verzoekende partij in Iran en de hieraan gelinkte problemen in Iran. In het bijzonder wordt dienaangaande immers door verwerende partij vastgesteld dat (A) eerste verzoekende partij over haar bekering tot het christendom met geen woord repte tijdens haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 mei 2019; (B) eerste verzoekende partij er niet in slaagt om haar bekeringstraject naar het christendom aannemelijk te maken, aangezien zij in dit verband verschillende onaannemelijke verklaringen aflegt, nu (i) zij er niet in slaagt te verduidelijken waarom zij zich afkeerde van de islam en zich tot het christendom richtte, (ii) wat betreft haar verklaring dat zij opnieuw in contact kwam met het christendom op school, het onaannemelijk is dat zij, als leerkracht die 26 jaar ervaring heeft, veronderstelt dat er geen gevolgen zouden worden gegeven aan het feit dat zij de Bijbel gebruikt in een les Koranleer, en dat zij vijf jaar lang geen enkele toenadering tot het christendom zocht om dan plots het examen Koranleer aan te passen voor een leerling en voor te lezen uit de Bijbel voor een volle klas, leerlingen van wie zij wist dat ze vrij religieuze ouders hadden en dat haar interesse in het christendom geprikkeld werd louter door het zien van de Bijbel en de twee verhalen die zij voorlas in de les, zonder enige echte voorkennis, temeer nu zij vijf jaar lang geen toenadering zocht tot het christendom; (iii) haar verklaring dat de Bijbel alleen over liefde, vrede, compassie en verdraagzaamheid weinig ernstig is, nu uit de toegevoegde informatie blijkt dat de Bijbel eveneens talrijke verhalen bevat waarin gewelddaden door of in naam van god een belangrijke rol spelen en het evenmin serieus is dat zij als leraar die jarenlang ook onderwijs gaf over de islam en Koranleer geen enkel voorbeeld kan aanhalen van liefde, vrede, compassie en verdraagzaamheid in de Koran, temeer nu zij toen haar vrouw ziek was allerlei moskeeën bezocht, met imams ging praten, op bedevaart ging en bad voor haar vrouw; (C) haar verklaringen over de flashdrive met audiobestanden en filmpjes over het christendom die zij op school zou hebben bewaard en die vervolgens werd gevonden, onaannemelijk zijn; en (D) verzoekende partijen inconsistente verklaringen afleggen over hetgeen gevonden werd bij de inval in hun woning.

Door verzoekende partijen worden geen overtuigende argumenten aangehaald die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat hun interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer snel verliepen en dat zij de kans niet kregen om een kopie van dit interview te krijgen, waardoor zij niet verantwoordelijk gehouden kunnen worden voor tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad er evenwel op dat uit de 'verklaring DVZ' d.d. 20 mei 2019 en de 'vragenlijst CGVS' d.d. 9 januari 2020 blijkt dat na afloop van beide interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken het verslag van hun verklaringen aan hen werd voorgelezen in het Farsi en vervolgens door hen ter goedkeuring werd ondertekend (zie administratief dossier, stuk 8, 'deel DVZ', vragenlijsten CGVS en verklaringen DVZ). Uit voormelde documenten blijkt tevens dat zij gewezen werden op de noodzaak om de vragen zo correct mogelijk en waarheidsgetrouw te beantwoorden, evenals op de risico's die zij lopen indien deze raadgeving niet wordt opgevolgd (vragenlijsten CGVS, 'Voorafgaand advies' en verklaringen DVZ, laatste pagina). Verder blijkt nergens uit de 'vragenlijst CGVS' dat verzoekende partijen een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij hun asielmotieven dienden uiteen te zetten en werd hen bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden hun asielaars zelf te vertellen waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten. Hun betoog vormt dan ook geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 mei 2019 geen gewag maakte van haar bekering tot het christendom en er uitdrukkelijk verklaarde sjiitisch moslim te zijn, noch voor hun inconsistente verklaringen over de inval in hun woning. Waar verzoekende partijen nog stellen dat zij geen kopie van hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kregen, duidt de Raad erop dat elke verzoeker om internationale bescherming die een afschrift van de ingevulde vragenlijst zou wensen te ontvangen overeenkomstig artikel 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur hiertoe een schriftelijke aanvraag kan richten aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Nergens blijkt evenwel uit dat dergelijke aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd gericht. Dat zij niet beschikken over een kopie van hun interview, is dan ook te wijten aan hun eigen nalaten desbetreffend. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat hun verklaringen aan hen werden voorgelezen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dat zij reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de gelegenheid werden gesteld eventuele onjuistheden in hun verklaringen te corrigeren. Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat hun verklaringen verkeerd genoteerd werden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor de vaststellingen in de bestreden beslissingen inzake het niet vermelden van de bekering van eerste verzoekende partij tot het christendom en hun inconsistente verklaringen over de inval in hun woning onverminderd overeind blijven.

Waar verzoekende partijen gewag maken van een "*staat van stress en de vermoeidheid*" teneinde de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen te verklaren, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partijen niet ontslaat van de plicht hun relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Hun argumentatie veel stress te hebben gehad tijdens hun interview(s) doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissingen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verder duidt de Raad erop dat verzoekende partijen evenmin enig medisch attest voorleggen waaruit kan blijken dat zij omwille van fysieke en/of mentale problemen niet in staat zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Aangaande de bemerking van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij leerkracht aan de basisschool was en dan ook lessen gaf over alle schoolvakken, waardoor zij weliswaar soms les over de islam gaf, doch zonder veel verdieping, en haar kennis over de islam dan ook beperkt is, wijst de Raad erop dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij niettemin blijkt dat zij jarenlang ook onderwijs gaf over de islam en Koranleer (notities CGVS man, p. 10 en 12), waardoor het wel degelijk geenszins ernstig is dat zij geen enkel voorbeeld kan aanhalen van liefde, vrede, compassie en verdraagzaamheid in de Koran (notities CGVS man, p. 16).

Waar verzoekende partijen stellen dat ondanks het feit dat eerste verzoekende partij naar de moskee ging toen haar vrouw ziek was, eerste verzoekende partij "*geen beoefenaar (was)*" en dus "*geen moeite (had) om zijn religie te veranderen om het christendom te bekeren*", wijst de Raad er evenwel op dat eerste verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde dat zij vroeger een praktiserend moslim was die oprecht in het gebed geloofde (notities CGVS man, p. 8). Er mag redelijkerwijze worden aangenomen dat een bekering tot een nieuw geloof een ingrijpend proces is waaraan de nodige reflectie aan voorafgaat. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging,

strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. Dat eerste verzoekende partij “*geen moeite*” zou hebben gehad om haar religie te veranderen komt dan ook allerminst geloofwaardig over.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen voor het overige, in een poging voormelde motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, blijven steken in loutere vergoelijkningen, het herhalen van (één versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissingen afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen.

2.2.7. De Raad duidt er verder op dat de vaststelling dat aan de geloofsactiviteiten van eerste verzoekende partij in Iran geen geloof kan worden gehecht, eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van de beweerde (voortgezette) geloofsactiviteiten van verzoekende partijen na aankomst in België. Aangezien de geloofsactiviteiten van eerste verzoekende partij in Iran niet geloofwaardig zijn, kan er immers aan haar motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en kan er besloten worden dat verzoekende partijen hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaan.

De Raad wijst erop dat verwerende partij in de bestreden beslissingen terecht opmerkt dat het gegeven dat verzoekende partijen af en toe naar de kerk gaan en onlangs gedoopt zijn op zich niet de oprechtheid van hun bekering aantoont.

Tevens dient erop te worden gewezen dat door verwerende partij in verband met de door verzoekende partijen aangehaalde religieuze activiteiten na aankomst in België nog verschillende vaststellingen worden gedaan die het opportunistisch karakter ervan bevestigen. Meer bepaald overweegt verwerende partij desbetreffend het volgende: *“Daarnaast moet er ook opgemerkt worden dat bij de vraag wat jullie tijdens de coronaperiode hebben gedaan u verklaart het boek te lezen met jullie drie (CGVS, p. 21). Gevraagd of u ook deelnam aan online lessen verklaart u dat u niet zo thuis bent in moderne technologie en applicaties, maar als u toevallig bij andere Iraniërs bent die dat volgen, u ook mee volgt, maar dat dat heel weinig voorkomt (CGVS, p. 21). Dat u niet vaker afspreekt met de andere Iraniërs om de online kerkvieringen te volgen of hulp vraagt aan uw bijna 20-jarige dochter, getuigt niet van veel interesse in de godsdienst. Dat u en uw vrouw omwille van opportunistische reden actief zijn in de kerk wordt verder versterkt door jullie eigen verklaringen. Zo stelt u dat u op de hoogte werd gebracht van de inval van de Iraanse autoriteiten op 23.01.1398 (12.04.2019) (CGVS, p. 18). Twee dagen later bevinden jullie zich al in een kerk en beschouwt u dit ook als het moment van uw bekering wegens het groepsgebed dat u als episch beschrijft (CGVS, p. 19). Dat jullie zo snel na dat telefoontje in contact komen met ‘nonkel H. (...)’ die jullie naar de kerk brengt, doet vragen rijzen. Ook moet er opgemerkt worden dat het wel vreemd is dat het doopcertificaat van de Red Rocks Church vermeldt dat jullie locatie van het doopsel de Red Rocks Church is op de Campus Brussel, terwijl volgens uw verklaringen jullie gedoopt zijn in het huis van nonkel H. (...) in Waterloo in een luchtbadje (CGVS, p. 5).”*

Door verzoekende partijen worden geen concrete elementen bijgebracht die bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht stellen. Betreffende de door hen bijgebrachte stukken in verband met hun religieuze activiteiten in België – zij brengen hun doopattesten, foto’s van hun doop, een brief van T. H. over hun betrokkenheid in de christelijke gemeenschap en foto’s van hun deelname aan verschillende christelijke vergadering aan (bijlagen 4-6 van het verzoekschrift) – wijst de Raad er immers op dat, ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van de geloofsactiviteiten van eerste verzoekende partij in Iran en de hieraan gekoppelde problemen, het gedreven etaleren van de beleving van hun nieuwe geloofsovertuiging in België duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het benadrukken van deze geloofsbeleving in België doet dan ook geen afbreuk aan het absoluut ongeloofwaardig bevinden van de in hoofde van verzoekende partijen voorgehouden asielproblematiek. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partijen zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zullen manifesteren als christenen of dat zij als dusdanig zullen worden gezien door hun omgeving.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat uit de “*COI Focus*” betreffende “*Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten*” van 30 maart 2020 – dewelke zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 2) en tevens wordt bijgebracht door verzoekende partijen (bijlage 16 van het verzoekschrift) – blijkt dat de Iraanse

autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Volgens deze informatie zijn het personen die al een verhoogd risico profiel hadden – hetgeen verzoekende partijen echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, niet aannemelijk hebben gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog een kopie voegen van een meer leesbare versie van de brief betreffende het werk van eerste verzoekende partij en een vertaling (bijlage 3 van het verzoekschrift), stelt de Raad evenwel vast dat van deze brief slechts een gedeeltelijke vertaling wordt bijgebracht. Voor wat betreft het niet-vertaalde gedeelte van de brief, duidt de Raad erop dat, daar dit gedeelte niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een vertaling, dit gedeelte met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe niet in overweging wordt genomen. Wat betreft het vertaalde gedeelte van de brief, dient te worden vastgesteld dat ook uit deze vertaling nergens valt af te leiden dat eerste verzoekende partij in aanraking kwam met het christendom of gestraft is wegens religieuze feiten. De vaststelling in de bestreden beslissingen dat uit de brief (voor zover leesbaar) louter blijkt dat zij wegens haar onwettige afwezigheid niet langer geniet van de voordelen van haar job, hetgeen op het eerste zicht logisch is, daar zij niet terugkeerde naar Iran en in België bleef, wat ertoe leidde dat zij haar job als leerkracht in Iran niet langer uitvoerde, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog duiden op de algemene situatie in Iran voor (bekeerde) christenen en desbetreffend als bijlage bij hun verzoekschrift verschillende rapporten voegen (bijlagen 7-17 van het verzoekschrift), wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in hun land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven desbetreffend in gebreke. De Raad herhaalt dat uit het voorgaande blijkt dat eerste verzoekende partij haar geloofsactiviteiten in Iran en de hieraan gelinkte problemen niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekende partijen tonen niet aan dat er sprake is van een oprechte bekering tot het christendom waardoor niet kan worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zullen manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zullen worden gezien door hun omgeving.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen menen dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet) werd geschonden, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partijen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantonen dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door hen neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.14., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.11. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen dat bij twijfel aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partijen tijdens het persoonlijk onderhoud op 30 oktober 2020 de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT